

CÒN CHÚT GÌ ĐỂ NHỚ...

LỜI NÓI ĐẦU

Từ nhỏ, mỗi lần đi cắm trại với bạn bè Hương đạo ở Huế, hay Đà Nẵng, là một niềm vui lớn với tôi vì được gần thiên nhiên với khung cảnh khác thường, gần cây cỏ, núi rừng, sông, hồ, biển xanh, cát trắng ...

Khám phá những điều mới lạ, sống tập thể có kỷ luật với bạn bè, học hỏi cách sống đẹp, thương người, sẵn sàng giúp đỡ nhau và nhất là tạo cho tuổi trẻ có niềm tin vào mình để chuẩn bị hành trang đi vào đời khỏi lo sợ. Khó khăn trên đường đời phải coi thường và luôn luôn tiến về phía trước với nhiều vui tươi.

Rồi thời gian qua, tôi lớn lên, vào Sài gòn học Kỹ sư Công nghệ, ở tại Cư xá sinh viên Đắc Lộ do các cha Dòng Tên hướng dẫn sống cho nên người hữu ích cho xã hội, ... rồi đi làm việc cho Công ty Điện lực Việt nam từ năm 1970 đến khi mất nước, tháng 4, năm 1975; rồi qua định cư ở Pháp, làm việc cho Công ty Shell France suốt 27 năm, rồi về hưu hưởng thú du lịch ...

Hành trang tuổi trẻ khá đầy đủ, thêm vào cái thú đi du lịch trong máu từ nhỏ, tôi bắt đầu khám phá những chân trời mới lạ hơn qua các cuộc thăm viếng cùng với gia đình những di tích lịch sử, những thắng cảnh đẹp, gặp bạn bè cũ, mới, phần lớn là thân hữu điện lực tại năm châu bốn bể và sau các chuyến du lịch quan trọng, tôi thường viết hồi ký và đã được đăng trên Bản tin Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại trong 14 năm.

Điều tôi muốn nói ở đây là cái tình thân hữu điện lực hải ngoại thật hiếm có, quá tuyệt vời và đáng được đề cao.

Đó cũng là nhờ sự đóng góp chân tình, hy sinh vô bờ bến của các đàn anh, ...

Riêng chúng tôi, vô cùng cảm ơn các anh đã bỏ biết bao công sức xây dựng, duy trì, phát triển với mục đích để giúp chúng tôi, những nhân viên đã từng làm việc cho các cơ quan điện lực Việt nam, nay ở hải ngoại, nối vòng tay thân ái lại với nhau qua mấy ngày đại hội hàng năm tại khắp nơi trên thế giới tự do và phát hành hằng năm, gửi qua bưu điện, một bản tin, có sự đóng góp bài vở, tin tức vui buồn của nhóm, có tên là Bản tin Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại, được 30 số tính đến năm 2010.

Ba mươi năm đã qua và bản tin vẫn tiếp tục dưới hình thức khác gọi là Bản tin Online qua Internet cho hợp với thời đại vì tính hiện nay. Tôi có tham gia qua 14 bài hồi ký trong 14 năm, từ 1996 đến 2010 và xin cảm ơn anh Nguyễn Công Thuần đã đóng góp rất nhiều công khó trong việc phụ giúp hoàn thành cuốn sách này.

Mong rằng, từ những hồi ký trong "Còn chút gì để nhớ...", bạn đọc sẽ chia sẻ cùng tôi cái thú du lịch và sẽ tìm thấy tình thân hữu điện lực vô cùng bao la...

Võ Văn Hoàng